

Vahdet ve Kuvvet

İman edip müslüman olmanın altı şartı vardır. Bunların tümünü bize bildirildiği şekliyle kabul ve tasdik etmezsek iman etmiş sayılmayız.

Bununla birlikte İslâm'ın beş şartı vardır. Bu şartlar da İslâm dininin olmazsa olmazıdır. İman eden bir kişi kelime-i şahadet getirerek müslümanlığını herkese ilan eder. Namaz kılarak ve oruç tutarak İslâm'ı hayatında uygulamaya başlar. Gücü yetiyorsa da hacca gider ve malından belirtilen miktarda zekât verir.

İman ve İslâm'dan daha kıymetli bir şey yoktur. Bu yüzden korunmalı ve muhafaza edilmelidir. Peki, iman ve İslâm'ın muhafaza edilmesinin bir şartı var mıdır? Evet, vardır: Birlik ve beraberlik yani vahdet.

Bu şartı ilk defa duyuyor olabilirsiniz. Çünkü zamanın şartları çok önemli konulardan uzaklaşmamıza neden oluyor. Öyle ki başka türlü düşünmek ve konuşmak pek mümkün olmuyor. Zaten müslümanlar sanki hiç birlik içinde olmamışlar gibi dağılmış durumdadır. Gayrimüslimlere has âdetler, hal ve tavırlar –müslümanları da içine alacak şekilde- dünyayı tek tipleştirilmiş durumda. En fenası da bu hal yadırganmıyor, yadırganamıyor. Birlik içinde olmadığımız için de açıktan ya da üstü kapalı bir şekilde yapılan saldırılar karşısında zayıf kalıyoruz.

Tarih boyu İslâm'ın gür sesini susturmak, hayat veren emirlerinin uygulanmasına engel olmak isteyenler çok olmuştur. Fakat ümmetin maddi ve manevi birliği bütün saldırıları def etmeye yetmiştir. Sorulan her soru, yapılan her eleştiri cevabını ve karşılığını bulmuştur. Fakat bugün, tek başına kalan müslümanlar her türden saldırı karşısında aciz düşmüş durumdadır. Dünyayı dize getiren asil müslümanların evlatları kendi dinini ve inancını reddeder hale gelmiştir.

Asr-ı Saadetin ilk yıllarında insanlar akın akın iman ediyorlardı. İslâm dini başlangıç safhasındaydı ve henüz ne namaz, ne oruç, ne de zekât emredilmmişti. Henüz domuz ve ölü (hayvan) eti, şarap ve faiz haram kılınmamıştı. Ancak Müslümanların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Ve İslâm dinî giderek güçleniyordu. Peki, ama nasıl? Bugün dini onlardan ibaret sandığımız emir ve yasaklar olmadığı halde İslâm nasıl ve neyle yayılıyordu? Müslümanlar, kendilerine yapılan apaçık saldırılara ve zulümlere nasıl ve neyle karşılık veriyorlardı? Tabî ki birlik ve beraberlikle!

Müslümanlar hiçbir gün vahdet (birlik) ve kuvveti temin etme uğrunda mücadele vermekten geri durmamış ve bu sayede –tarihin belli dönemlerinde- bütün dünyaya hâkim olmuşlardır.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de inananları daima vahdet ve kuvvete sevk etmiştir. Yeryüzündeki müslümanları birbirinden ayrılmış, birlik ve beraberlikten uzaklaşıp aciz duruma düşmüş, yekdiğeriyle çarpışan firkalara ayrılmış topluluklar halinde görmek istememiştir. Aslında ne olduğumuzu ve nasıl görünmemiz gerektiğini bizlere şu şekilde bildirmiştir:

“İşte bu sizin ümmetinizdir ki ayrısı gayrısı olmayan tek bir ümmettir.” (Enbiya/92)

Hatta İncil, İslâm'dan yüzyıllar önce müslümanları tarif ederken en belirgin özelliklerinin birlik ve kuvvet içinde olmaları olduğunu haber veriyor. Daha sonra Kur'an-ı Kerim de İncil'in yüzyıllar önce ilan ettiği şeyi şöyle teyit ediyor:

“Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah onlardan inanıp iyi işler yapanlara mağfiret ve büyük mükâfat vâdetmiştir.” (Fetih/29)

İşte Kur'an'ın eşi ve benzeri olmayan sahifelerinden birinde yazıldığı üzere ümmetin asıl şekli ve rengi budur. Peki, bugün birlik içerisinde olamayan ümmet ile bu tarif arasında herhangi bir ilişki kurma imkânı var mıdır?

Hakeza Peygamber Efendimizin (s.a.v.) hayatını incelediğimizde dikkatimizden kaçmayacak bir husus vardır: Peygamber Efendimiz (s.a.v.), doğduğu günden şeriatının tamamlandığı güne kadar, her şeyden evvel Allah Teâlâ'ya iman eden bir ümmet vücuda getirmek ve bu ümmeti vahdet ve kuvvetle donatmak için çaba sarf etmiştir. Ashabın fazileti de çokça ibadet etmesiyle ilgili değildir! Bilakis hayatları boyunca bu uğurdaki gayret ve mücadeleleri onları yüceltmıştır.

Bu konunun ne kadar önemli olduğunu gösteren şu hadiseyi hatırlamakta fayda var: Ashaptan bir kısım insan öyle bir zamanda oruç tutmuşlardı ki -oruç İslam'ın erkânından olmasına rağmen- müslümanların vahdeti uğrunda çalışmaktan geri durmuş ve mukavemetlerini kırıp ümitsizliğe

düşmelerine sebep olmuştu. Peygamber Efendimiz bu davranışta bulunanlara “Bunlar asilerdir” buyurarak müslümanın önceliğini net bir şekilde ifade etmişti.

İşte İslam’da vahdet ve kuvvetin ibadetler karşısındaki yeri! Zira vahdet ve kuvvet elden gittiği takdirde İslâm’ın diğer esasları da tehlike altında olacaktır. Bunlar elde bulunursa tatbik edilen usuller zayi olsa bile bunların çareleri ve tedbirleri çabucak alınabilir. Nitekim günümüzde tam olarak bu durumla karşı karşıya değil miyiz?

Vahdet ve kuvvetin iman hükümleri karşısındaki durumu için de hatırlayabileceğimiz çok güzel bir hadise vardır. Biliyorsunuz İslâm dinindeki en mühim konu akaidin (inanç esaslarının) her türlü şüpheden muhafaza edilmesidir. Hâlbuki Ebû Talip kâfir olmasına rağmen müslümanların o kadar ikram ve hürmetine mazhar olmuştur ki ancak müslümanlardan salih olan kimseler o derece şerefe lâyıktır. Evet, Ebu Talip –Allahuallem- müslüman değildi. Ancak Peygamber efendimize (s.a.v.) yardım eden biriydi. O, Peygamber efendimiz (s.a.v.) ve O’na iman edenlerin birliğini ve kuvvetini engellemek isteyenleri karşısına almış; her türlü baskıya rağmen müslümanların yanından ayrılmamıştı. Bizler Ebû Talib’in yerini, vefat ettiği zaman, Peygamber Efendimiz’de (s.a.v.) görülen hüznün şiddetinden anlıyoruz.

İşte bu iki örnek, vahdet ve kuvvetin iman ve İslâm için ne kadar önemli olduğunu anlamamızı sağlıyor. Akıl ekseninde meseleye yaklaştığımız zaman zaten şunu görürüz: Herhangi bir milletin inancı, hukuku, değeri ve âdetlerinin insanlar arasında yayılabilmesi için o milletin birlik içinde ve güçlü olması gerekir. Aksi takdirde müdafaa ettikleri yolun hiçbir taraftarı çıkmaz. Maddi kuvvet ve kudrete sahip olan düşmanlarının din ve mesleği batıl ve sapkın olsa bile bütün dünya nazarında –o din- rağbet görür ve beğenilir.

Mesela bugün içkinin aleyhinde bulunsak, bu konu hakkındaki ayetleri bir bir okuyup söylesek, bütün insanlar hatta bizzat müslümanlar nazarında sözlerimizin hiçbir kıymeti olmadığını görürüz. Şayet “Doktor Wilson bu konuda şöyle demiş, Amerikalılar içkiyi böyle haram kılmıştır.” demiş olsak insanlar üzerinde bu sözün bin kat daha fazla tesiri olduğunu müşahede ederiz.

Şu durumda İslâm beldelerinin her yanını İslam üniversiteleriyle donatsak, doğusundan batısına her yanına âlimler göndersek, her âlime yirmiden fazla kürsü tahsis etsek ve yetmiş tane ağız versek, her ağzın içinde inciler saçan bir dil olsa ve her başın içinde binlerce meseleyi çözüme kavuşturacak bir akıl olsa; şayet müslümanların arasındaki bağlar tarumar olmuş, geçmişten

kalan vahdet ve kuvvet bakiyesi büsbütün yitmiş ise bütün bu icraatın İslâm âlemine hiçbir faydası olmaz!

Yine yeryüzünü kıymetli kitaplarla döşesek; en zor mevzuların sinesini yarararak içindeki hakikatin önüne meşaleler yaksak; sahip olduğumuz sırlar, ilim ve fenler sayesinde bilim adamlarının bir türlü nüfuz edip çözemediği meseleleri bütün müslümanların önüne olabildiği kadar net ve açık bir şekilde sersek; her memlekete yüz Cüneyd-i Bağdadî (k.s.), her bir güne yirmi Serî es-Sakatî (k.s.) yetiştirsek de vahdet ve kuvvet olmadıktan sonra hiçbir işe yaramayacaktır!

Ey kardeşlerim, İslâm'ın ilk yıllarındaki gibi gün birlik, beraberlik günüdür. İslâm dini mülayimliği, tedbirli ve sabırlı olmayı sever; bununla beraber korkak ve ürkekliği de hiçbir zaman kabul etmez.

Unutmayalım ki yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim, hepimizi kardeşlik bağlarıyla birbirine bağladı. Bu şerefli bağı muhafaza ettiğimiz müddetçe vatanımızın, milletimizin ve hakeza tüm insanlığın feraha ve huzura kavuşmasını sağlayacak kuvveti elde edebiliriz. İsmi, rengi, şekli ve görüşü ne olursa olsun tüm *"Ben şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve elçisidir"* diyenlerin kardeşimiz olduğunu daima hatırdan tutmak lâzımdır.

İnsan kendi kardeşinin zarar görmesini ister mi? Veleve ki hata etse düzeltmek için koşar. Yoksa yüreği yanar. Bu yüzden kardeşlerimize ve bir müslüman olarak huzurunu temin etmekle yükümlü olduğumuz tüm insanlığa ve diğer canlılara karşı görevimizi yerine getirebilmek için yegâne kuralımız olan vahdetten asla vazgeçmemeliyiz. İslâm ruhu denilen şey tam olarak budur. Eğer ki biz bu ruhu incitecek tavırlara girerek ayrılık ve ayrımcılık yolunu seçersek Allah Teâlâ bizden razı olmayacaktır.

Bu kadar önemli olan bir konuda zaman zaman şeytan bizi zor durumda bırakabilir. İşte o zaman Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) canına kasteden düşmanlarına dahi sabrettiğini unutmamak gerekir. İslâm şiddet dini değildir. Hak Teâlâ'nın rahmeti azabından boldur. Bizler de O'nun kullarıyız. Dilerim bizlere merhametiyle muamelede bulunsun. Ümmet-i Muhammed'i Asr-ı Saadet'teki gibi yeniden vahdete erdirsin ve gönüllerine rahmet tohumlarını yağdırsın.

Âmin.